VILDMARKENS DOTTER.

AF JAMES OLIVER CURWOOD.

Bemyndigad öfversättning från engelskan af Emilie Kullman.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Jan såg det, men tänkte icke vidare därpå förrän en stund senare, då Kazan stannade, lade sig ned, bet i seltygen och gnällde af smärta. Då kom han att tänka på Kazans plötsliga nafsande i snön, och han kände som ett knifstyng. Med ett skri af fasa och fruktan föll han på knä bredvid hunden. Kazan jämrade sig, och hans buskiga svans sopade snön, då Jan tog hans stora, varglika hufvud mellan sina båda händer. Intet ljud kom nu öfver Jans läppar; långsamt drog han blott upp hunden till sig, tills han föll honom i sina armar likt ett litet barn. Hundens enda öga var fäst på husbondens ansikte, troget, bidande på något tecken, på något ord från denne, ännu fast underliga kvar och smärtor gnagde på hans lif, och i detta öga såg Jan den rödaktiga slöja, som han sett hundratals gånger förut i räfvars och vargars ögon, hvilka blifvit dödade af förgiftadt bete.

En dof klagan bröt fram öfver Jans läppar, och han lade sin kind tätt intill Kazans hufvud och snyftade nu som ett barn, under det att Kazan gnodde sin heta nos mot hans kind och spände sina muskler till en sista ansträngning att bekämpa detta något, som vållade hans husbonde sorg. Det dröjde länge, innan Jan lyfte sitt ansikte från det lurfviga hufvudet, och när han slutligen gjorde det, visste han, att han blifvit beröfvad den sista kärlek, det sista kamratskap, allt, som i hans ensliga värld band honom vid kött och blod. Kazan var död...

Han tog en filt ur släden och svepte in Kazan i den och bar honom ett styckе från vägen. Med böjdt hufvud kom han efter sina fyra hundar in i God's House. En halftimme senare återvände han med sin proviant till vildmarken. Det var mörkt, då han kom tillbaka till det ställe, där han lämnat Kazan. Han lade honom på släden, och de fyra draghundarna gnällde, då de släpade i väg med sin börda. De kände tiklukten. Djupt i skogen bortom sjön stannade de, och Jan gjorde upp eld.

Denna natt drog Jan Kazan intill sig, liksom han gjort alla nätter i sitt ensliga lif, och han ryste, då de andra hundarna misstänksamt smögo sig efter honom, och elden och furutopparna bröto skogens tystnad. Han betraktade de sprakande lågorna, de växande skuggorna, som de framkallade och som tycktes dansa och grimasera omkring honom, och det föreföll honom nu, som om de icke längre voro vänner utan gäckade honom, jublade öfver Kazans död och inprintade i honom, att han var ensam, ensam, ensam! Han lät elden brinna ned och rörde icke om den, förrän han började känna sig stelfrusen, och då han slutligen föll i en orolig slummer, hörde han fortfarande furutopparna tillhviska honom, att Kazan var död och att därmed det sista svaga bandet mellan Jan Thoreau och Mélisse brustit.

Han fortsatte i dagningen, med Kazan insvept i filten på släden. Han ämnade försöka uppnå kojan samma kväll, och följande dag skulle han begrafva sin gamle kamrat. Det var mörkt, då han kom till den lilla öppna plats, som låg mellan honom och floden. Himlahvalfvet var rikt stjärnbeströdt, då han långsamt knogade uppför den stora, kala åsen, vid hvars fot hans hem låg. Öfverst på densamma stannade han och satte sig på kanten af en klippa — mellan honom och norrskenets bleka flammor låg intet annat än tusentals mil af rymden. Vid hans fötter låg skogen, svart och tyst, och han blickade ned dit, där han visste, att hans koja väntade honom — också den svart och tyst.

För första gången slog det honom, att d e t t a var hans hem — att skogen, tystnaden och den lilla, under furutopparna gömda kojan därnere för honom hade en djupare betydelse nu än några få timmar förut, då Kazan lefde och som en kamrat sprang vid hans sida. Nu var Kazan död. Därnere skulle han begrafva honom. Och han hade älskat Kazan; han visste nu, då han tryckte sina händer mot sitt svidande hjärta, att han skulle ha kämpat för Kazan — gifvit sitt lif för honom — liksom han skulle gjort för en bror. Därnere under den tysta granen skulle han begrafva det sista, som ännu återstod honom af det gamla lifvet, och i hans hjärta uppsteg en längtan, nästan en bön, att Mélisse måtte få veta, att han, Jan Thoreau, från och med morgondagen icke skulle ha något annat öfrigt än en graf, och att i den grafven låg deras gamle vän, deras gamle lekkamrat... Brännheta tårar bländade Jans ögon, och han betäckte ansiktet med sina händer och snyftade, såsom han snyftat åratal förut, då budet att Mélisse var döende nådde honom i den sydliga vildmarken.

— Mélises, Mélisse... Han framsnyftade högt hennes namn och stirrade genom tårarna långt bort mot fjärran norden, ropade henne i sin sorg och höll blicken alltjämt fäst på den stjärnegnistrande rymden, liksom hoppades han, att hennes ljufva ansikte än en gång skulle framträda ur densamma och uppenbara sig för honom. Och medan han ropade hennes namn, tyckte han sig uppfånga ett ljud ur rymden, så ljuft, så sakta och vekt, att hans hjärta tycktes stanna, och han ställde sig upp och sträckte armarna mot himlen, ty Jan Thoreau visste, att det var fiolmusik, som nådde honom från norden — att Mélisse på ett oändligt afstånd hört hans rop, hans bön och spelade för honom och Kazan.

Och plötsligt, medan han lyssnade, föllo hans armar ned, och hans ögon tindrade, som hade alla himlens stjärnor brunnit därinne, ty musiken kom närmare, tills han tog Kazan i sina armar och sprang med honom nedför berget. Nu dog den bort i skogen — så ljöd den åter, som det tycktes honom, svagare och aflägsnare och lockade honom in i skogens djup. Några minuter hade han endast ett oklart medvetande om allt annat än detta ljud, och liksom John Cummins för många år sedan kallat på änglarna i Lac Bain, då också han gått ut i natten för att mötadenna underbara musik, så ropade Jan Thoreaus själ nu till dem, i det han tryckte Kazan intill sig och stapplade framåt. Plötsligt fick han sikte på kojan, och i kojan brann ljus!

Sakta lade han ned Kazan i snön, och en lång stund stod han och lyssnade till fiolens ljufva toner. Någon var i hans koja — lefvande händer spelade! Det var således icke Mélisse's ande, som kommit till honom i hans djupaste sorg, och en snyftning banade sig väg öfver hans läppar. Steg för steg gick han vidare, och vid dörren stannade han åter och undrade, om han var galen, om skogens andar fortfarande gäckade honom, — om — om —

Ännu ett steg...

Store Gud, nu hörde han — det var den ljufva musiken till den gamla kärlekssången, spelad på det gamla, gamla sättet, med allt sitt gamla vemod, sin hviskande fröjd, sin veka klagan öfver lif, öfver död, öfver kärlek! Med ett höglju dt skri kastade han upp dörren och störtade in med utsträckta armar och ögonen bländade af det plötsliga ljusskenet, och med ett skri, lika genomträngande som hans eget, kom något framspringande genom detta ljus och emot honom — Mélisse, den forna härliga Mélisse, som slog sina armar om hans hals, framsnyftade hans namn, bad honom med sitt forna ljufva tonfall, att han skulle kyssa, kyssa henne. För första gången i sitt lif kände Jan Thoreau sig öfverväldigad af svaghet och mattighet. Det svartnade för hans ögon. Han visste dock, att Jean de Gravois också kom fram till honom, och han hörde Mélisse ropa honom, kände hennes armar omkring sig, kände hennes ansikte intill sitt eget. Och då mörkret omkring honom blef allt tätare och han kände sig glida ner däri, hviskade han till dem han icke längre kunde se:

— Kazan — dog — i natt — —

Länge kämpade Jan för att befria sig ur detta mörker, och när han slutligen lyckades och åter öppnade ögonen, visste han, att det var Mélisse, som satt bredvid honom, och att det var Mélisse, som slog armarna omkring honom, när han vaknade ur denna sällsamma slummer, och höll hans vilda hufvud tryckt mot sin barm — Mélisse med sitt härliga, vackra hår utslaget omkring henne, såsom han älskat att se det i forna tider, och med den gamla kärlekens ljus i sina ögon, fast det nu strålade vida härligare än förut.

— Jan — Jan — vi har sökt dig — så länge, utropade hon slutligen. — iV har sökt dig — ända sedan du lämnade Lac Bain. Jan, käre Jan, jag älskade dig så — och du krossade nästan mitt hjärta. Käre, käre Jan, snyftade hon och strök hans kind, jag vet nu, hvarför du flydde din kos — jag vet — och jag älskar dig så, att — att jag dör — om du åter lämnar mig.

— Du vet! stammade Jan. Han reste sig ur bädden, där han låg, omslöt hennes vackra ansikte med båda händer och stirrade på henne med något af den gamla rädslan i sina ögon. Du vet — och — ändå — kommer du till mig!

— Jag älskar dig, sade Mélisse, smög sig fram till honom och lade sitt hufvud vid hans bröst. Och under det att hon lät sina fingrar glida genom hans långa hår, lutade hon sig öfver honom och kysste honom. Jag älskar dig!

Jans armar omslöto henne, och han höjde sitt ansikte, så att det gömdes i hennes hår, och han kände hur hennes barm skälfde af glädje.

— Jag älskar dig, viskade hon åter, och under hennes skimrande hår möttes deras läppar, och hon hviskade om och om igen: Jag älskar dig!

Därntanför dansade Jean de Gravois fram och tillbaka i det stjärnbelysta skogsbrynet, och Iowaka såg på.

— Nå, hvad säger du nu om din Jean de Gravois? utropade eJan för minst hundrade gången. Hvad säger du nu om honom, min sköna? Och därmed slöt han om Iowakas hufvud också för minst hundrade gången och kysste henne, tills hon sköt honom ifrån sig. — Var det inte rätt af mig att bryta min ed till den Heliga Jungfrun och tala om för Mélisse, hvarför Jan blifvit tokig? Var det inte rätt, säger jag? Och gjorde inte Mélisse preeis som jag sa' den där dumme Jan, att hon skulle komma att göra? Hva? Kan du inte tala, min korpsvarta ängel?

Åter slöt han Iowaka i sina armar, och denna gång släppte han henne icke utan vände hennes ansikte så, att stjärnljuset föll därpå.

— Och om nu Jan Thoreau fortfarande känner förbannelsen öfver sig? fortsatte han sakta. Hå, hå, den saken har vi klarat, du, min ljufva Iowaka, och din man, Jean de Gravois! Jag har det här — i min ficka — brefvet, undertecknadt af kommissionären i Prince Albert, som jag berättade Jans historia för, när jag spårade honom dit — brefvet, somsäger, att den andra kvinnan dog, innan Jan Thoreaus blifvande far gifte sig med hans blifvande mor. Och förstår du nu, hvarför jag inte berättade Mélisse om det där brefvet, min älskade? Det var för att bevisa den dumme Jan Thoreau, att hon älskade honom — hvem han än var. Hvad säger du nu om Jean de Gravois, du, dotter till en prinsessa — du — du — —

— Hustru till världens största man, ifyllde Iowaka småskrattande. — Sesså, min dumme Jan, vi kan inte stå här i evighet. Jag börjar frysa. Och för resten, tror du inte, att Jan skulle bli glad att få se mig?

— Dum — dum — dum — mumlade Jean de Gravois, där han vandrade hand i hand i stjärnljuset. Hon, min Iowaka, min älskade, påstår, att jag är dum — och efter detta! Min Gud, hvad ska en man göra för att bli stor i sin hustrus ögon?

SLUT.

FARM OCH HEM.

MORS RING.

Den är så tunn och liten,
af är och nödor sliten,
en ring af konstlöst slag,
men ändock bland klenoder
jag räknar den — du, moder,
den bar i lifvets dag.

Och hvad du var den är mig:
ett vittne än och bär mig
ett tyst, men mäktigt kraf,
att aldrig jag förglömme,
det arf och föredöme,
din ädla lefnad gaf.

Och mången dyr förheppning
dig svek, när i sin knoppning
mest löftesrik den stod,
du svek dock ej. Hvar pröfning
förnyade din öfning,
i bön och tålamod.

Att helt dig själf försaka,
för andras väl blott vaka —
det blef dig lifvets bud.
I Kristi kärleks lydnad
du vann den rätta prydnad,
som kostbar är för Gud.

Och än den nötta ringen
mig minner, hur till ingen
jag står i större skuld.
Ditt enkla trohetssmycke
bär skönt ditt väsens tycke —
ett äkta offergruld.

E. N. Söderberg.

Att koka ägg.

Äfven det minsta arbete erfordrar en viss grad af noggrannhet och omsorg. Ty huru mången gång äro inte slarfvighet och glömska orsaken till stora obehag. Bjud t. ex. dina gäster eller din man på rinnande ägg och halfkokt potatis en gång till frukosten och studera sedan verkningarna häraf. Det behöfs säkerligen inte mera, för att du skall inse den obestridliga sanningen af satsen: "små orsaker, stora verkningar".

Att ägg så lätt spricka vid kokningen, beror ofta på den enkla orsaken, att man hämtat dem från ett iskallt förvaringsrum och sedan ögonblicklig gen lagt dem i det kokande vattnet, utan att på något sätt förmedla öfvergången från köld till värme. Det behöfs oftast ej mer, än att några sekunder hålla äggen öfver den kokande kastrullen i den heta vattenångan och sedan varligt lägga i dem med en sked, för att allt skall aflöpa väl.

Ser man emellertid, att skalet ändå spricker, hvilket stundom händer, bör man genast strö litet salt i vattnet, ty detta hindrar innehållet i ägget att tränga sig ut.

Tiden för kokningen beror på huru hårda man önskar äggen. 3 minuter äro tillräckliga för dem, som vilja ha hvitan i nästan flytande tillstånd, 4 minuter för dem, som önska få hvitan fast, men gulan flytande, och 5 minuter för att både hvita och gula skola vara fasta och stannade.

Ett sätt att koka ägg är också, att ej räkna minuterna, utan lägga äggen i kallt vatten, ty de äro färdiga, då detta kokar upp.

Personer, hvilka ej kunna fördraga ägg kokade på ofvannämnda sätt, bruka dock utan olägenhet kunna förtära dem, om de äro tillredda på följande vis: En skål uppbettas med kokande vatten och sedan detta är afhällt, rullas äggen sakta i skålen, tills skalen ej längre kännas kalla och således ingen risk finns för att de spricka. Äggen begjutas då med kokande vatten, som bör stå öfver dem. Skålen betäckes med ett lock och får stå orubbad i 12 minuter, hvarefter äggen upptagas. De äro då fullkomligt kokade och mycket lätta och delikata.

Vinterförvaringen af rotfrukter.

Vinterförvaringen af rotfrukter är ganska maktpåliggande och vållar nybörjaren rätt mycket bryderi. Ej sällan löper äfven den erfarne producenten risk att rotfrukterna taga skada under vintern.

Mången tror sig kunna lösa frågan genom att uppföra källare för rotfruktsförvaringen, men detta är nog ej den rätta vägen.

Det torde kunna starkt ifrågasättas, huruvida förvaring i källare är något ofelbart sätt för rotfruktsupplaget. Det torde nämligen vilja myckет till att härvid förhindra, att det uppstår skadliga förändringar å ena sidan genom uppkomsten af hetta vid för ringa lufttillgång, å andra sidan medelst utluftning, som verkar oxiderande på kolhydraten och följaktligen nedsättande på fodervärdet.

Grundprincipen för rotfrukternas vinterförvaring bör vara den, att först låta upplaget blifva väl afkyldt och därefter utestänga luft och frost fullständigt, något som endast låter sig göra medelst jordstukor utan luftrummor.

Platsen för stukan är en ingalunda likgiltig sak; den bör vara torr och afhällig samt bekväm för inkörningen. Välbetänkt är att hafva en del rotfrukter upplagda vid gärdesvägen, ifall det inträffar våta höstar och dröjer länge med tillfrysningen.

Rotfruktssträngarna kunna läggas olika långa allt efter de lokala förhållandena samt allt efter som man önskar köra hem hela stukor eller delar af sådana. Små stukor äro besvärliga att täcka, men lättare att hemköra än stora. Har man en rotfruktskällare hemma för två à tre veckors behof, något som är mycket önskvärdt och ej att förväxla med ofvan uttömda källare för hela vinterförvaringen, kan man lämpligen lägga stukorna så små, att en hel sådan kan hemköras åt gången. Stukans upptagning lär underlättas genom att i den jord, som påskottas, blanda kainit, som hindrar härdfrysning.

Om man har att göra med en jord, som ej klibbar, kan stukan täckas uteslutande med sådan, men i annat fall är nödvändigt lägga ett lager med ris, halm eller löf såväl i botten som närmast ofvanpå rotfruktssträngen. Att gräfva en fördjupning för stukan underlättar i någon mån strängens uppläggning, men denna kan också hindras från att rasa medelst uppkastande af en vall omkring basen.

Täckningen sker sedan i flera repriser, så att rotfruktssträngen under tiden hinner afkylas fullständigt. Den sista springan i själfva toppen, tilltäppes ej förr än man har anledning befara, att jorden skall frysa till på allvar. Skulle man härvid öfverraskas af tjälen, kan man lugnt afvakta blidväder under någon vecka, men om sådant mot förmodan ej inträffar, får man begagna sig af hästgödsel för själfva sluttäckningen.

Det täckande lagret bör vara omkring en fot mäktigt. Inträffar efter den fullständiga täckningen längre tids blidväder, brukar anbefallas att upptaga lufthål i stukorna. Detta är emellertid ej behöfligt, så vida strängen var fullt afkyld vid täckningen. Det väl afkylda och från luften så godt som fullständigt afstängda rotfruktupplaget påverkas föga af yttre luften, och torde bevaras allra bäst afstängd från densamma.

Kanin- och fjäderfäsköteseln vid de franska folkskolorna.

Den mångåriga, i vissa afseenden bedröfliga striden i Frankrike mellan radikala och klerikala, rörande skolorna har medfört godt i ett afseende. Alla äro ense om, att de klerikalas skolor äro praktiska, med hygienisk inredning och med dugande pedagoger. Detta förhållande jämte kyrklig läggning hos en stor del af befolkningen drar mycket ungdom till dessa skolor.

Statens allmogeskolor ha emellertid med stor framgång upptagit praktisk undervisning, främst i kanin- och fjäderfäsköteel och detta är något, som de praktiska fransmännen förstå värdera.

Vid behandling af budgetsfrågan i deputeradekammaren ställde emellertid de klerikala till ett visst rabalder och några utslungade godtköpskvickheter, att statens folkskolor just icke hade andra elever än kaniner, och han hemställde, om det ej under sådana omständigheter vore bäst att stänga dessa skolor. Vederbörande minister svarade i samma stil: "Eftersom kaninerna i alltjämt ökad utsträckning begagna sig af folkundervisningen, så måste vi tvärtom bygga många fler skolor." Och han tillade, att det enda sättet för att inte totalt duka under i konkurrensen med de briljant skötta konfessionella skolorna vore, att man försåge statens med de bästa lärarekrafter.

Med bortseende från det galghumoristiska angreppet och försvaret i samma stil beslöt kammaren stödja regeringen. Om de franska folkskollärarna ej kunna göra någon "Kloke Hans" af vare sig kaniner eller höns, kunna de dock sprida kunskap om landtbrukets binäringar och väcka ökadt intresse härför, och den verksamheten har nog sin betydelse där ock.

ABSORBINE
TRADE MARK (REGISTERED)
botar förstreckta, uppsvällda fotleder, lymphangitis, "poll evil", fistel, spikbölder, svullnader; stannar lamhet och lindrar smärter. Helar sår, skrämor, kontusioner, skoskaf. Det är
Antiseptiskt och baciliedödande.
(icke giftigt).
Bildar icke blåsor eller berttager hår, och bästen kan användas. Behagligt att använda. $2.00 flaskan, levererad. Beskrif ert fall för speciella instruktioner och bok 5 K gratis.
ABSORBINE, JR., antiseptiskt liniment för människor botar förstreckningar, smärtsamma, knutiga, svullna ådror, vatten i benen. Koncentreradt — endast några droppar behöfvas för hvarje gång. Pris $1 per flaska hos handlare eller tillsändt.
W. F. YOUNG, P. D. F.,
176 Lymans Building. - Montreal, Que.

NO ALUM
MAGIC BAKING POWDER
MANGA märken bakpulver innehålla alun, som är en skadlig syra. Ingredienserna i bakpulver med alun äro sällan tryckta på etiketten. Om de äro, kallas alun för ett alunsulfat eller sola alunsulfat.
MAGIC BAKING POWDER innehåller ingen alun.
Det enda välkända bakpulver för moderat pris i Canada, som icke innehåller alun, och hvars alla ingredienser tydligt uppräknas på etiketten.
E. W. GILLETT COMPANY LIMITED
WINNIPEG TORONTO, ONT. MONTREAL

Dufslaget.

Dufvor! Nej, gud ske lof, man har då lyckligtvis ännu ej blifvit galen. Det kan vara illa nog med hönsen, dem är jag en gång tvungen att dragas med för fruntimrens skull, men det andra byket vill jag ej ha på min gård.

Detta svar fick jag af en landtman, som jag för någon tid sedan ville förleda att inrätta ett dufslag, skrifver en meddelare till Landtmannabladet.

Och som han svarade, är jag öfvertygad om, att de flesta landtbor skulle ha svarat mig, och likväl misstaga de sig beträffande dufvorna.

Det är naturligtvis dufvornas besök på åkrarna, som landtmannen misstycker. De äta för mycket af den utsådda säden, menar han, och det hör visst inte till sällsyntheterna, att han, när han ser en flock dufvor på sin mark, skyndar hem och tar "geväret" ned från väggen för att om möjligt få sig en dufstek och sålunda förena det nyttiga (att jaga bort dufvorna) med det angenäma (dufsteken.)

Men om nu landtmannen själf skulle skära upp dufvan och tömma kräfvans innehåll, skulle han snart upptäcka sitt misstag. Då skulle han nämligen finna, att dufvans kräfva hufvudsakligen innehölle ogräsfrön och endast en mindre kvantitet säd — det är i synnerhet de oljerika ogräsfröna, som utgöra dufvans lifrätter. Och om landtmannen så besinnade, hvilka jämförelsevis stora mängder, en sådan dufva under är och dag förtär, så skulle det snart stå klart för honom att han i dufvan har en hjälp, en bundsförvant i kampen mot ogräset på åkrarna och att han borde värna i stället för att förfölja den vackra fågeln.

Låt vara, att dufvan äfven förtar något af den utsådda säden, hon tar i alla fall endast det, som ligger löst ofvanpå jorden, eller som är otillräckligt mylladt, och dessa kärnor frambringa endast svaga och mindre fruktbara strån, som upptaga både plats och näring till skada för de djupare liggande kornens kraftiga utveckling.

Alltså: skjut ej dufvorna, därför att de färdas på åkern, utan låt dem samla sig föda i lugn och fred. Detta är liga nyttigt för åkern som för dufägaren.

Hästar och kor, tvättade med malörtsvatten, plågas icke af fluger och bromsar.

Solrosfrö är ett utmärkt foder åt hönsen under tällningstiden.

JUST HVAD NI ÖNSKAR!
Om ni är i mjuk lera, våt gödsel, eller arbetar i mäjeri, tvättinrättning, abattoir, behöfver ni verkligen
Våra lumber sole skodon.
Fodrade med filt.
LUMBERSOLE
$1.75 OR $2.00 Delivered Free
Alla storlekar för män, kvinnor, ungdom och flickor.
SAMMA PRIS.
Efterfråga dem hos eder handlare. Om han icke har dem på lager, eftersänd dem. Alla färdiga att genast sändas ut.
The SCOTTISH WHOLESALE SPECIALTY COMPANY,
263 Talbot Ave., WINNIPEG.

Garanterad att gifva tillfredsställelse.
Gombault's Caustic Balsam
Ett säkert, snabbt och bestämdt botemedel mot
Carb, spilint, förstockta hasor, sträckta senor, fång, luftsläppningar och all lamhet från spatt, ringbone och andra tumörer. Botar alla hudsjukdomar eller parasiter, torsk, difteri. Borttager alla svullnader från hästar och boskap.
Som medicin för människor för reumatism, sträckningar, ondt i halsen etc. är den oersättlig.
Hvarje flaska Caustic Balsam är garanterad att gifva tillfredsställelse. Pris $1.50 per flaska. Säljes af apotekare eller sändes per express, frakt-fritt med fullständiga upplysningar om dess användande. Eftersänd beskrifvande cirkulär, intyg etc. Adr.
The Lawrence-Williams Co.,
Toronto, - - Ont.

Farm till Salu.
Här finnes ett godt tillfälle för den, som önskar sig en verkligt god farm, omkring 118 acre, hvarenda tum godt land. Det finnes järnvägsstation, grain elevator, post office på landet, samt stadslotter, skolhus nära intill. En god plats för en man med litet pengar. Tillfälle till business. Säljes billigt. Tillskrif
Albert Erickson,
Erickson, Man.

GRAND TRUNK PACIFIC
Kortaste vägen
MELLAN
Winnipeg
SAMT
Saskatoon OCH Edmonton
—Winnipeg—
Afg. 4:00 e.m.—Ank. 8:50 e.m.
—Saskatoon—
Ank. 8:30 f.m.—Ank. 9:38 e.m.
—Edmonton—
Ank. 9:15 e.m.—Afg. 9:00 f.m.
Elektrisk belysning i restaurations. och sofvagnar; elektriskt ljus både i öfre och nedre kojer.
Jämn bana förträffliga måltider artig personal.
Fullständiga upplysningar och biljetter från stationsmästare och tågagenter.
W. J. QUINLAN,
District Passenger Agent.
Tel. Main 7098—5378.
260 Portage Ave., Winnipeg.

FARMARE!
För att uppnå högsta möjliga pris för Eder spannmål är det af största betydelse, att skeppningen verkställas på rätt sätt. Frakten från stationer i Vestra Canada till Duluth och Superior är densamma som till Fort William och Port Arthur. För närvarande kunna vi erhålla bättre priser i Duluth, och böra fraktsedlarne för detta ändamål utfyllas på följande sätt
Destination: Duluth in bond.
Notify: Hansen Grain Company, Winnipeg.
Care of: Consolidated Elevator Co., Duluth.
HVARÖR DÅ EJ DRAGA FÖRDEL AF DE HÖGA PRISERNA I DULUTH?
Kostnaderna för skeppningen äro ju desamma som till Fort William och Port Arthur.
Om närmare upplysningar önskas, tillskrif
HANSEN GRAIN COMPANY.
118—124 Grain Exchange.
WINNIPEG.

FÖR ATT FÅ BÄSTA RESULTAT SÄND EDER SPANNMÅL TILL
PETER JANSEN & CO.
Licensed and Bonded Grain Commission Merchants.
Skyndsamma betalningar. — Liberala förskott. — Högsta priser. — Bästa gradering.
REFERENSER: Alla banker eller Commercial agencies.
Efterskrif "Shipping Forms".
Skrif på eder Bill of Lading "Advise Peter Jansen & Co., Grain Exchange, Winnipeg, Man."
Vårt motto: Afsändaren får resultat, icke ursäkter.

Brist på kontanta pängar
behöfver icke inverka på farmarna i höst.
Ni kan skeppa eder spannmål till oss och draga på oss för tre fjärdedelar af värdet på hvarje vagn, och återstoden sändes till eder den dag, vi sälja eder spannmål. Vi skaffa de högsta marknadspriser åt våra kunder. Vi sälja endast på kommission och garantera tillfredsställelse.
Skeppa eder spanmål till oss.
Vi gifva individuell uppmärksamhet åt hvarje skeppning och tillse, att eder spannmål graderas korrekt af regeringsinspektören.
Dagligt marknadsbref sändes på begäran.
Äfven profkuvert. Tillskrif oss idag
Producer's Grain Commission Co.
ROBERT D. SMITH, Manager.
Licensed och bonded. Referens: Royal Bank of Canada.
318 GRAIN EXCHANGE, WINNIPEG.
R. H. TOMPSETT, Lokalagent.

Råd till Farmare.

Närvarande utsikter tyda på en god skörd af spannmål öfver de tre prarieprovinserna, men tyda icke på någon större än förlidet år. Detta tillsammans med den stora briefen i skörden af vårhvete i Förenta Staterna och äfven i Frankrike och andra europeiska länder och det närvarande höga priset på maje pekar mot höga priser, och vi kunna icke se någon anledning till att priserna skulle nedsättas till samma läga punkt som förlidet år. Vi påstå, att det rätta värdet af No. 1 Northern icke bör blifva mindre än 95 cent; No. 2 C. W. hafre 40 cent; 1 N. W. C. flaxseed, $1.50 och 3 C. W. korn, 50 cent; räknadt in store Fort William eller Port Arthur, men naturligtvis, om farmarna hasta med att tidigt föra sin spannmål till marknad med instruktion att sälja för hvad de kunna erhålla, måste priserna blifva lägre. Alla farmare som kunna hålla sin spannmål hemma, böra göra så, och de, som måste sälja för att få kontanter, böra skeppa och sälja endast nog för att föra dem öfver det allra värsta. Om försäljningen af all vår spannmål kunde fördelas lika öfver hela säsongen, kunde priserna lätt i medeltal blifva från 10c. till 15c. högre per bushel, hvilket skulle betyda ett enormt extra belopp af kontanter förda in i västra Canada. Förlidet år såldes största delen af vår spannmål för löjligt låga priser — det såldes så lågt som 78¼ cent för No. 1 Northern, 102½ cent för No. 1 N. W. C. flaxseed; 30 cent för No. 2 C. W. hafre och 44 cent för No. 3 C. W. korn. Sedan vårens början hafva vi sålt No. 1 Northern för 100 cent; No. 1 N. W. C. flaxseed 150 cent; No. 2 C. W. hafre för 36 cent och No. 3 C. W. korn för 51 cent; såldt in store Fort William och Port Arthur. Detta visar tydligt den stora förlusten för farmare genom att sälja spannmålen i enorma kvantiteter redan vid början af säsongen. Det finnes mera anledning i år, att priserna på vårt hvete skola öfvergå dollarmärket än förlidet år. När priserna en gång tvingats ned, är det svårt att åter få upp dem, tills lagret mycket reducerats; Var därför noga med att icke sälja eder spannmål för hastigt. Hvarje vagnslast, som hålles kvar, hjälper till att hålla upp priserna och få dem högre.

Vi skulle vilja råda farmarna att, då det är möjligt, lasta eder spannmål direkt från vagnen till järnvägsvagnar, och då ni sänder eder "shipping bill" till en kommissionsagent, väl räkna ut situationen, innan ni säljer. Att sända instruktioner att sälja för hvad det kan erhållas, tjänar till att sätta ned priserna fortare än något annat sätt, vi känna till. Instruera eder kommissionsagent, att ni önskar eder spannmål såld för ett visst pris och håll den sedan för detta pris. Om ni måste betala två eller tre cent per bushel för förvaring, betyder legnting, ty ni skall troligen få det pris ni önskar, och dessutom hjälper ni till att hålla uppe priset.

Distributionen af vagnar bör äfven noga iakttagas. Farmare böra komma tillsammans och utse en representant att noga se till järnvägens orderbok och att hvarje man beviljas vagnar enligt Grain Act. Det är för detta Grain Act. Det är till och om ni icke använder den, blir felet edert eget.

Vi äro grain commission merchants och ägna vår odelade uppmärksamhet åt denna affär. Vår erfarenhet omfattar cirka 28 år, och farmare, som öfversända spannmål till oss att säljas, draga fördel af vår erfarenhet i råd och upplysningar, som vi gifva. Vi hafva inga agenter på landet helt enkelt emedan vår kommission af en cent per bushel icke är förtjänst nog att tillåta engagerandet af agenter på landet, och på samma gång visar den äfven en liten förtjänst på säsongens affär.

Tillskrif oss för våra skeppningsinstruktioner och råd för spannmålsförsäljning. Om ni också icke skeppar spannmål till oss, så skrif ändå. Upplysningen kan hjälpa eder att erhålla bättre pris och den kan hjälpa oss att erhålla en del af eder affär nästa säsong. Vi kunna rätt sälja eder spannmål, och vi önska att ni vet det. Detta skall betyda mera affär för oss, hvilket är hvad vi arbeta för.

McBEAN BROS. GRAIN EXCHANGE WINNIPEG, MAN.